

בית משפט לעניינים מקומיים בתל אביב - יפו

ח"נ 54422-04-23 מדינת ישראל נ' אלנברג

ח"נ 54461-04-23 שם תיק ללא שמות חסויים

ח"נ 54442-04-23 שם תיק ללא שמות חסויים

ח"נ 54409-04-23 שם תיק ללא שמות חסויים

תיק חיצוני : 73002178868

כבוד השופט נמרוד אשכול		לפני
מדינת ישראל ע"י מחלקה משפטית עיריית תל אביב		מאשימה
נגד		
רונית אלנברג		נאשמת

פסק דין

בשים לב לאמור בסעיף 182 (סייפא) לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], תשמ"ב-1982 ובשים לב להכרעת הדין על נימוקיה קובע כי הנאשמת זכאית בדין.

1. כנגד הנאשמת הוגשו 4 דוחות בגין חנייה כמפורט להלן :

א. ביום 22.9.2021 בשעה 09:33, בשדרות נורדאו 38 בת"א בגין חנייה האסורה על פי תמרור אין עצירה.

ב. ביום 14.2.2022 בשעה 11:55, ברח' סוקולוב 44 בת"א בגין חנייה כאשר הרכב אינו שייך לסוגים שחנייתם במקום הותרה.

ג. ביום 13.2.2022 בשעה 22:31, ברח' סוקולוב 44 בת"א בגין חנייה כאשר הרכב אינו שייך לסוגים שחנייתם במקום הותרה.

ד. ביום 6.1.2022 בשעה 10:31, ברח' דיונגוף 131 בת"א בגין חנייה/העמדת רכב

באופן העלול להפריע או לעכב התנועה.

2. הדוחות עניינן עבירות לפי סעיפים 6(א)(2) (לחוק עזר לת"א יפו (העמדת רכב וחנייתו התשמ"ד-1983).

א) לא יעמיד אדם ולא יחנה ולא ירשה למי שפועל מטעמו, להעמיד או להחנות רכב ברחוב במקום שבו, (2) החניה אסורה על פי תמרור שהוצב כדין, אף אם האיסור אינו איסור המועצה, 6(ג)(1) (ג) לא יעמיד אדם ולא יחנה ולא ירשה למי שפועל מטעמו להעמיד או להחנות רכב באופן (1) - העלול להפריע או לעכב את התנועה. 6(ב)(1) - (ב) לא יעמיד אדם ולא יחנה ולא ירשה למי שפועל מטעמו להעמיד או להחנות רכב במקום חניה, אלא אם כן (1) - הרכב שייך לסוגים שחנייתם שם הותרה

הנאשמת הגישה בקשה להישפט.

3. בדיון ההקראה ביום 8.10.2024 בפני כב' השופט טישלר, טענה הנאשמת כי היא אלמנה, אם ל-3 ילדים ויש לה נכדים. הדוחות ניתנו עת הסיעה את הנכד שלה אשר חלה בסוכרת נעורים קשה והנאשמת היא זו שמטפלת בנכד. ציינה, כי אסור לו להיות לבד ללא מטפלת צמודה ותג הנכה לרכבה ניתן עבורו. עוד פירטה כי בגוף של הנכד מותקן מכשיר לטיפול בסוכרת (סנסור) וכאשר הוא מתחיל לאבד סוכר בצורה דרסטית, המכשיר מצפצף ומודיע על סכנת חיים. "...כשאנחנו בנסיעה עלי לעצור מיד לצד הדרך, לטפל בו, להזריק לו ולהמתין 15 דקות כדי לראות שהוא מתאושש, אחר כך ניתן להמשיך בדרך. עשיתי כל שניתן להקל על התנועה, לא עמדתי במקומות שמפריעים לתנועה." (ראה ע' 1 ש' 19-1 לפרוטוקול).

4. התיק נקבע להוכחות בפני. ביום 19.3.25 העידה הנאשמת והציגה את המסמכים הבאים:

א. אישור של פרופ' לוי יצחק אשר מטפל בנכד, מוצג זה סומן באות נ/1 ומציין, כי "... סובל מסוכרת נעורים, שהיא מחלה כרונית אשר אחד מתסמיניה ירידה פתאומית של רמת הסוכר בדם. ... נושא חיישן המתריע באפליקציה בנייד של ההורים על ירידה בסוכר. מצב זה דורש טיפול מיידי של אחד ההורים ועליו להגיע אל הילד. לדוגמא התראות ששודרו מהסנסור 22.9.21 בשעה 09:30, 13.2.22 בשעה 22:20, 14.2.22 בשעה 11:50, 5.1.22 בשעה 10:30 ו-15.3.25 בשעה 11:30."

הערה - הנאשמת טרחה והביאה את אותו מסמך עם חתימה מקורית של הרופא לאור דרישת המאשימה להעיד עורך המסמך המסומן באות נ/2.

ב. מסמך נוסף, מסמך נ/3, הוצג ביום 19.03.2025. המסמך מתאר מה משמעותה של היפוגליקמיה (רמת סוכר נמוכה), ממנה סובלים החולים מחלת סוכרת נעורים, כמו גם הנכד אשר אין מקום לפרסם את שמו, בשל פגיעה בצנעת הפרט ובהיותו קטין.

5. ביום 14.1.26 התקיים דיון הוכחות. הפקח העיד על הדוח שנרשם ברחוב נורדאו מול מספר 38 בתל אביב. בכל הנוגע לדו"ח ברח' דיזנגוף ציינה ב"כ המאשימה, כי מהסרטון רואים שהנאשמת יושבת עם חברה, בנתיב שמיועד לתחבורה ציבורית, בזמן שהיא אמרה שהיא מבצעת החייאה. הנאשמת הגיבה כי הנכד שוכב, ברגע שזה קורה לו. אני לוקחת אותו על הידיים, משכיבה אותו על הרצפה, מורידה לו את המכנסיים ומזריקה לו. (פרוט' עמוד 8 שורות 9-25).

6. המאשימה חזרה על טענותיה וביקשה להרשיע את הנאשמת.

7. הנאשמת ביקשה לזכותה מכל 4 הדוחות.

דיון והכרעה:

8. כתבי האישום הוגשו בגין עבירות לפי סעיפים 6(א)(2) לחוק עזר לת"א יפו (העמדת רכב וחנייתו התשמ"ד-1983).

(א) לא יעמיד אדם ולא יחנה ולא ירשה למי שפועל מטעמו, להעמיד או להחנות רכב ברחוב במקום שבו, (2) החניה אסורה על פי תמרוך שהוצב כדין, אף אם האיסור אינו איסור המועצה, 6(ג)(1) (ג) לא יעמיד אדם ולא יחנה ולא ירשה למי שפועל מטעמו להעמיד או להחנות רכב באופן (1) - העלול להפריע או לעכב את התנועה. 6(ב)(1) - (ב) לא יעמיד אדם ולא יחנה ולא ירשה למי שפועל מטעמו להעמיד או להחנות רכב במקום חניה, אלא אם כן (1) - הרכב שייך לסוגים שחנייתם שם הותרה.

9. הנאשמת לא כפרה בכך שבמועדים המפורטים בכתבי האישום שבכותרת, הרכב המפורט בכתב האישום, היה נהוג על ידה. בכך הוכיחה התביעה את יסודות העבירה. עבירות ברירות הקנס מוגדרות כעבירות אחריות קפידה.

10. בהיעדר מחלוקת באשר ליסוד העובדתי של העבירות, ובעבירות מסוג אחריות קפידה אשר אינן מחייבות הוכחת יסוד נפשי של מחשבה פלילית או רשלנות, עובר נטל ההוכחה אל הנאשם, ועליו להראות כי עומדת לו הגנה הפוטרת אותו מאחריות פלילית (רע"פ 26/97 לקס נ' מ"י פ"ד נב (2) 1998).

11. את טענות הנאשמת ניתן לסווג לשתי סוגי טענות.

12. טענה מכוח סעיף 22(ב) לחוק העונשין, התשל"ג-1973 (להלן "חוק העונשין"), שעניינו "אחריות קפידה והיקפה" נקבע כי "לא יישא אדם באחריות לפי סעיף זה אם נהג ללא מחשבה פלילית וללא רשלנות ועשה כל שניתן למנוע את העבירה"; הטוען טענה כאמור - עליו הראיה."

13. אין לדרוש מהנאשם נטל שכנוע כה גבוה, עד שיקשה עליו באופן מעשי לממש את ההגנה הקבועה בעיף 22 (ב) לחוק- הגנה אשר נדרשת לאור עיקרון האשם ומעמדו החוקתי. במצב דברים זה אני

סבור כי יש להטיל על הנאשם נטל שכנוע של מאזן הסתברויות בלבד, (יניב ואקי דיני ראיות כרך ד (2021) פרק 6 נטל ההוכחה במשפט פלילי).

וכן ראה בעדותה מיום 19.3.25 "כשקורה כזה דבר, אני בודקת אם יש מקום בכביש, אני רואה שהכביש פנוי, אני עוצרת בצד הדרך. אני בודקת חניה אלטרנטיבית טובה ואם אין חניון בסביבה". (פר' בעמ' 3 שורות 20-21).
ומיום 14.1.26 "איך שהמכשיר שלו מצפצף אני חייבת לעצור באותו רגע, כל הזמן מחפשת מקום שאני יכולה לעצור כדי לא להפריע לאף אחד". (פר' עמ' 8 שורות 1-2).

14. עיון בלוחות הזמנים של הדוחות שנרשמו ועיון בדוח של פרופ' לוי שצוין לעיל, מלמד על כך, שהדוחות ניתנו בעיצומו של אירוע שעיקרו ירידת סוכר, שמכווחו נשלח האיתות למכשיר והנאשמת עצרה. הנאשמת חזרה בעדותה כי עשתה כל שעל ידה, עצרה רק במקרים של התקף שקשור לסוכרת, חזרה וטענה כי הייתה חייבת לעצור וזאת כי מדובר בסכנת חיים.

15. הנאשמת כאמור לעיל, לא פעלה מתוך כוונה פלילית לא ברשלנות ויש יותר מיסוד לקביעה שפעלה כנדרש על פי הוראות רופא, ועל פי עדותה עשתה כל שניתן כדי למנוע את העבירה. בכך שבעת סיום האירוע מיד עזבה את המקום ומלכתחילה בדקה אם יש מקומות מותרים אחרים. אציין כי נתתי אמון רב בעדותה של הנאשמת, מה גם זמני ההתראה באפליקציה מתכתבים היטב עם זמני הדוחות.

בית המשפט העליון קבע בפסיקתו, כי הנטל המוטל על נאשם להוכחת קיומה של הגנה, ברף ראייתי של מאזן הסתברויות, אינו נטל כבד, ואינו מחייב הצגת ראיות חותכות. די בכך שהנאשם יוכיח כי גרסתו מסתברת ועדיפה על פני החלופה. (רע"פ 7484/08 פלוני נ' מדינת ישראל, פ"ד סג (3) 305, 324).

16. טענת הגנה נוספת יסודה כאמור, מכוח סייג הצורך, הקבוע בסעיף 34 לא לחוק העונשין אשר קובע כדלקמן: "לא יישא אדם באחריות פלילית למעשה שהיה דרוש באופן מיידי להצלת חיו, חירותו, גופו או רכושו, שלו או של זולתו, מסכנה מוחשית של פגיעה חמורה הנובעת ממצב דברים נתון בשעת המעשה, ולא היה לו דרך אחרת אלא לעשותו."

לצורך החלת סייג מן הצורך צריכים להתקיים חמישה תנאים מצטברים:

א. מיידיות - שהמעשה היה דרוש באופן מיידי.

ב. הגנה על אינטרס מוגן - הצלת חיו, חירותו, גופו או רכושו, שלו או של זולתו.

ג. סכנה מוחשית של פגיעה חמורה.

ד. הסכנה נובעת ממצב דברים נתון בשעת המעשה.

ה. סבירות - לא הייתה דרך אחרת אלא לעשותו."

במכתבו של פ' לוי יצחק נ'1 "... סובל מסוכרת נעורים שהיא מחלה כרונית אשר אחד מתסמיניה ירידה פתאומית של רמת הסוכר בדם. ... נושא חיישן המתריע באפליקציה בנייד של ההורים על ירידת הסוכר. מצב זה דורש טיפול מיידי של אחד ההורים ועליו להגיע פיזית אל הילד".

הנאשמת עמדה בכל חמשת התנאים של הסייג.

א. הייתה צריכה לעשות פעולה זאת באופן מיידי, ע"פ מסמך החתום ע"י פרופ' יצחק לוי (נ) 3): "מצב זה דורש טיפול מיידי של אחד ההורים ועליו להגיע פיזית אל הילד".

ב. היא הגנה על אינטרס מוגן של זולתה (נכדה) (ראו נ"3): "סובל מסוכרת נעורים שהיא

מחלה כרונית אשר אחד מתסמיניה ירידה פתאומית של רמת הסוכר בדם"

ג. הייתה סכנה מוחשית של פגיעה חמורה (ראו נ"2): "היפולוגמיה היא רמת סוכר נמוכה שעשויה להיות מסכנת חיים".

ד. והסכנה נבעה ממצב דברים נתון בשעת מעשה, האפליקציה התריעה בשעת מעשה, (ראו נ"3). בו ישנה התייחסות ספציפית למקרים המפורטים בדוחות, באופן שלכאורה קיימת זיקה ישירה בין האירוע אשר מתועד במחשב ובמסמך, לבין העצירה.

ה. סבירות, לא הייתה דרך אחרת אלא לעשותו, במצב דברים התרשמתי על פי עדותה של הנאשמת שלא הייתה לה אפשרות אחרת לעצור באופן חוקי, מלבד עצירתו של הרכב במקום האסור.

17. (ע"פ 6392/07 מדינת ישראל נ' שמואל יחזקאל, (30/04/2008)) נקבע כי סייג הצורך מחייב סבירות ומידתיות. אם עמדו בפני הנאשם אפשרויות שפגיעתן קלה יותר - הייתה עליו חובה לנקוט בהן, ואם לא עמד בחובה זו, יתכן שלא היה זכאי ליהנות מתחולת הסייג (שם, פסקה לג' לפסה"ד"). על פי עדותה של הנאשמת אני סבור כי לא הייתה לה אפשרות לעצור את האוטו ולתפעל את האירוע, בדרך שתפגע פחות, ועל כן הינה עומדת גם במבחן זה. בעניינו, הנאשמת פעלה באופן מידתי וסבירתי, והיא אכן הגנה על אינטרס מוגן של נכדה, ולא עמדה בפני הנאשמת אפשרות שפגיעתה קלה יותר.

19. בשים לב לאמור לעיל מורה על זיכוי הנאשמת מהעבירות המפורטות בכתבי האישום שבכותרת.

זכות ערעור כדין.